

Punk rural fet a Casavells

Text > RAMON MORENO

Abans de l'esclat d'allò que es va conèixer com a *rock català*, entre els anys vuitanta i principis dels noranta del segle passat es van generar un munt de propostes i iniciatives musicals arreu del país. Van aparèixer nombrosos grups a llocs insospitats, posem per cas Casavells, a l'Empordà, on el 1990 es van formar els Pixamandúrries. El grup era la derivada d'una altra formació que ha esdevingut històrica, els Miok's, que havien publicat una maqueta amb un ampli recorregut. Ràpidament, els Pixamandúrries van publicar el seu primer disc, *Quina vida*, amb el també nou segell discogràfic Picap, però el grup no va quedar satisfet del tractament promocional i comercial del disc.

Els Pixamandúrries serien com la branca *hardcore* o *punk* (o *punk rural*) del rock català. Les seves influències eren diverses i el mestissatge en va ser també el resultat final. Després d'una

maqueta autoeditada el 1993 (*L'any dels gossos*), ara editen, en format de senzill, «Tierra y libertad», en solidaritat amb la revolta zapatista de Chiapas i que emmarca l'esperit de revolta del grup. Insubmisos, reivindicatius i actius socialment, cantaven principalment en català, però també en esperanto o àrab, i introduïen en els seus temes instruments com gralles o percussions més llatines. De l'Empordà i les comarques gironines van passar a actuar arreu dels Països Catalans, i van fer un gira per França i Alemanya abans d'enregistrar, a finals del 1994, el que hauria d'haver estat el seu tercer disc, *Dels rics i dels pobres*, que ha dormit el somni dels justos fins avui..., vint-i-cinc anys després.

En una entrevista publicada al fanzín *Disaster* el gener de 1996, Pine, un dels membres del grup, ja deia del disc pendent: «El vam gravar, però crec que era un àlbum molt desapro-

PIXAMANDÚRRRIES.

Dels rics i dels pobres.

Rock de Kasba, 2020.

<<https://www.facebook.com/pixamandurries.punkrural>>

fitat. Ho vam fer molt de pressa, i les cançons van quedar al cinquanta per cent del que poden ser». Un disc que ara recupera la discogràfica Rock de Kasba i que ens permet no només recordar un episodi concret i brillant de la nostra història musical recent, sinó també apropar-nos a un dels grups fonamentals d'aquella prehistòria del rock català. Un disc contundent i reivindicatiu, inquiet i que indaga experiències musicals lliures de cotilles i etiquetes.

BLANQUITO ZURDITO.

Night & Day.

Blanquito Zurdito, 2020.

<<https://www.facebook.com/lluifiguerasp>>

ELS AMICS DE LES ARTS.

El senyal que esperaves.

Música Global; Universal, 2020.

<www.elsamicsdelesarts.cat>

De la nit al dia

Text > RAMON MORENO

El músic palafrugellenc Lluís Figueras ha posat la seva guitarra al servei de diferents projectes al llarg dels anys, des dels mítics Zitzània fins a Astun Kiki o Grateful Blues. Blanquito Zurdito (un nom que vol parodiar la grandiloqüència dels grans noms d'algunes bandes de blues) és un projecte molt més personal, seguint sempre amb les músiques d'arrel americana, i que es concreta ara amb l'edició

del seu primer disc. Durant molt temps ha rodat en solitari, amb la seva guitarra a l'esquena i la mirada posada en el blues i el rock americà, acústic i elèctric, uns elements que es reflecteixen a *Night & Day*, en el qual també col·laboren Jordi Ruiz al baix, Bikentions Chávez a la bateria, Miquel Brugués als teclats i Nuri Thunders a les veus. *Rock-and-roll* contundent i elèctric per al postconfinament.

El ritme de les arts

Text > RAMON MORENO

Amb cada nou disc, Els Amics de les Arts fan un cop de timó en la seva trajectòria i ens presenten un treball que eixampla les costures de la seva música tot mantenint, però, l'essència del grup un cop incorporada l'electrònica a les seves produccions, amb propostes d'alta qualitat. El darrer disc, el sisè, *El senyal que esperaves*, continua aquesta línia ascendent. Un treball que segons el grup mateix «marcarà

un abans i un després definitiu». Enregistrat als estudis Ground de Cornellà del Terri amb producció un cop més de Tony Doogan (que ha treballat també amb Teenage Fanclub i Belle and Sebastian), les deu cançons que componen aquest treball segueixen la línia habitual pel que fa a les lletres però amb un so més rítmic i ballable, com «Semblava que fossis tu», o la pletòrica i contagiosa «El senyal que esperaves».